

Roos Verlinden

Gemengde rozen

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Tekeningen roosjes in de boektekst:

© Shoshannah Brombacher

Gemengde Rozen

ISBN 978-94-6204-239-1

CUPIDO – GROOT

© 2019 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar worden gemaakt, op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Lieve Lezeressen,

Rozen. Wat zijn ze mooi. Hun fluweelzachte bloemen. Hun diepgroene blaadjes. Wat kunnen ze geuren in de zon, en parelen in de dauw. Wat vertonen ze een kleurenpracht, van hagelwit tot dieper dan dieprood. Rozen kunnen veel vertellen. Dat iemand van je houdt, iemand je mist, iemand weer vrienden wil zijn.

Dit boeket gemengde rozen van korte verhalen en columns vertelt daarover, en over nog veel meer. In geuren en kleuren. Met een glimlach en soms een traan. Want wie prikt zich niet eens aan de doornen?

Veel verhalen en columns in dit boeket zijn ooit op internet verschenen, op mijn site of in allang verdwenen internetmagazines. Andere heb ik speciaal voor dit boeket geschreven.

Veel leesplezier!

Een ♥ groet,

Roos Verlinden

GEMENGDE ROZEN

1. ONGEKENDE VRIJHEID	7
2. LACH EENS OM JEZELF	28
3. JANNIE	43
4. STILLE GENOEGENS	59
5. RIA	80
6. HET OOG WIL DUS OOK WAT	89
7. WRAAK VAN PLUCHE	103
8. STEKELIGHEDEN	118
9. HET PARADIJS	134
10. OP DE VROUW AF	144
11. ZONDAGOCHTEND 7 UUR	156
12. MOEDER EN DE DINGEN DIE VOORBIJGAAN	163
13. ZOMERSE TAFEREELTJES	189
14. HET IS ME HET WEERTJE WEL	201
15. KANS	212
16. ASSORTI	216
17. EEN BOEKET GEMENGDE ROZEN	249

“Laat wat je hart wil tot bloei komen.”

© Roos Verlinden

ONGEKENDE VRIJHEID

“Dag mevrouw Vergeest. Ik ben Jeannette en ik ga u zo dadelijk alles uitleggen over de VW-California. Het is die rode, buiten. U heeft ’m vast al zien staan. Echt een éinig busje voor iemand alleen. Een week, hè? U wilt het op uw gemak uitproberen. Gelijk heeft u. Maar eerst...” Jeannette wees al pratend naar een zitje bij de folderrekken. “Eerst ga ik daar de papieren met u doornemen. Kopje koffie? Of liever thee?”

“Koffie, graag. En zeg maar Desiree, hoor.” Al dat ge-u en ge-mevrouw! Zo oud was ze toch niet met haar vijftig? Ze voelde zich verdikkie slank en soepel, en dus jong. Vooral vandaag, nu ze zalig een week in haar uppie op stap ging.

Huppakee, richting Denemarken of zo. Maar ook het Zwarte Woud trok, en de Luxemburgse Ardennen. Dat maakte juist de jeugdige Desiree van vroeger in haar los, van voor haar huwelijk met Marcel, die zo ongelooflijk ouwelijk was.

Alles ging trouwens soepeler nu ze weer solo was.

Ze draaide er ineens haar hand niet meer voor om bij het beantwoorden van correspondentie voor haar klanten, te switchen van schrijfstijl. Het maakte nogal wat uit, zakelijk te schrijven, of de fanmail te beantwoorden voor haar drie leukste klanten: de klassiek pianist, de cabaretier en de thrillerschrijfster. Want het secretariaat voeren voor eenmanszaken was haar werk. Daar verdiende ze de kost mee. En goed ook. Lekker makkelijk vanuit huis. Zo moest het wel blijven! Precisie, punctualiteit, discretie en geheimhouding stonden dan ook hoog in haar vaandel. Ze had er een slim computercodesysteem voor verzonnen. Daarnaast dacht ze uit geheimhoudingsoverwegingen niet anders dan bijvoorbeeld *de pianist*, *de cabaretier* en de *schrijfster*. Die hadden respectievelijk 111, 222 en 333. Zo kon ze zich nooit verspreken, en de eenmanszaken, zoals *de loodgieter*, *de escortgirl*, *de hovenier* en *de headhunter* waren gekoppeld aan letters.

“Uw... eh... je koffie, Desiree.”

Ze bedankte met een glimlach. Jeannette opende een mapje met paperassen. “Kijk, hier staan de gegevens over de bus zelf, zoals het kenteken. En op dit A4'tje staan aanwijzingen over de koelkast,

de gasfles, hoe je het hefdak bedient, nou ja, dat wijst zich allemaal vanzelf.”

Ze nipte aan haar koffie. “Oei, die is erg heet! Maar wat ik mis zijn de verzekeringsgegevens. Hè, vervelend. Sorry, Desiree, ik moet even naar mijn computer.” Ze zette haar koffie terug en legde het mapje ernaast.

“Geeft niet,” antwoordde Desiree. Ze wees veelbetekenend op haar telefoon. “Ik kan dan mooi nog even iets afhandelen.”

“Handig allemaal, hè,” zei Jeannette terwijl ze opstond. “Weet je dat wij klanten hebben die gewoon hun werk doen terwijl ze een aantal weken met een camper op stap zijn? Laptop en telefoon mee, wifi opzoeken en klaar ben je.”

Desiree lachte. “Ik ook, hoor. Terwijl ik dadelijk, eenmaal buiten Amsterdam, simpelweg mijn neus achterna rijd.” Ze wees naar de balie, waar haar bagage stond. “Alles uit de pc zit in m’n laptop. Dat werkt lekkerder dan...” Ze tikte op haar telefoonje. “Zo’n minitoetsenbordje vind ik maar niks.”

Intussen opende ze het te beantwoorden bericht. Om zich te concentreren sloot ze haar ogen. Ze haalde zich een bepaalde seksscène voor de geest

in de nieuwste bestseller van de thrillerschrijfster. Namens de schrijfster meende ze dat die écht wél door de beugel kon. In de karakteristieke hakketakstijl van de schrijfster tikte ze dat we nu eenmaal niet in de Middeleeuwen leven, dat een potje vrolijke seks met een onbekende partner ieders eigen verantwoordelijkheid is en dat de lezer, gezien de korte overzichtelijke regels in het boek, gemakkelijk een stuk kon overslaan als hij zichzelf niet toestond om eens even lekker van deze aanstekelijke scène te genieten.

Jeannette kwam terug. Desiree tikte de betreffende code in, en keek op. De tekst had haar bemoeienis niet nodig om in het format van de thrillerschrijfster te verdwijnen. *Deze tekst verzenden ja/nee* stond al in het schermje. Ze klikte op ja. “Ziezo. Klaar is Kees,” zei ze. Waarom ze daar zo hard om moest lachen zei ze maar niet.

“Wel verdraaid, wéér een flater. Het kan niet op,” mompelde Desiree terwijl ze ter compensatie extra soepel uit het busje sprong en er voorlans liep naar de automaat bij de slagboom van de cam-

ping. “Totaal gebrek aan ervaring, dat is het...”
“Stom, hè,” zei ze tegen een toekijkend ijsjes-etend echtpaar. “Goed dat u me zag stuntelen, meneer. Eh... ik zag niet dat je op deze rijstrook je ticket door de automaat aan de rechterkant moet laten aflezen. Als de linkerstrook niet opgebroken was geweest...”

De man snoof.

“Dat is geen ticket,” zei de vrouw wijzend met haar ijsje naar het kaartje dat Desiree voor de automaat hield. “Dat is een bankpas.”

Desiree kreunde. “Oef... maar bedankt... en ik red me verder wel,” wist ze er nog met een lachje uit te brengen, terwijl haar hand al naar het rechterportier reikte waarvan ze meteen wist dat ze het daarnet bij de receptie van de camping secuur had afgesloten.

Ze beende naar de linkerkant van de California, klom erin en zag het ticket op de grond voor de passagiersstoel liggen. “Ik moet mijn hoofd er ook bij houden,” zei ze onhoorbaar voor zich heen. “Niet steeds denken aan mogelijk leuke mannen op zonnige campings. Verdikkie, die stomme seksscène ook.”

Ze reikte ver over de versnellingspook heen, voel-

de dat haar soepele rug deze beweging overdreven vond en trok daardoor, toen er achter haar een auto toeterde, maar snel het palletje van de vergrendeling van het rechterportier omhoog en sprong links weer met een hupje naar buiten.

Portier open, kaartje van de vloer, kaartje voor de automaat.

Melding: *Ongeldig ticket.*

Het zweet druppelde van haar gezicht. Maar goed dat er geen leuke mannen in de buurt waren. Wat een ellende met die automatisering! Vroeger drukte je op een knop, zei je tegen de stem uit de luidsprekergaatjes wie je was en waar je heen wilde, en húp, daar ging zo'n slagboom omhoog. Welkom op onze camping!

Sorry, ik doe heel stom, verontschuldigde ze zich met haar handen in de lucht toen er weer getoeterd werd. "Gaat u maar eerst," riep ze die kant op. "Als u wat achteruitgaat..."

In een looppasje draafde ze naar de bestuurderskant. Snel startte ze de motor. Maar hoe kreeg je die stomme pook in z'n achterruit? Hoe ze ook met het ding heen en weer maalde...

"Eerst de knop erop omhoogtrekken, dan verdoorhalen naar rechts en naar beneden," riep de

man met het ijsje.

En ja, hoor. Ze schoot naar achteren, op een haar na tegen de bumper van de achterligger. Met het ticket tussen haar tanden en een rood aangelopen gezicht parkeerde ze half in het gras. Het ticket bleek van de parkeergarage bij het winkelcentrum waar ze proviand had ingeslagen. Om tot rust te komen, stak ze eerst de bankpas in het vakje van haar portemonnee waar ie hoorde. Dat bleek bezet door een kartonnen kaartje dat...

“Al doende leert men,” mompelde ze voor zich uit toen ze de motor startte en het portierraam liet zakken. “En nu stapvoets naar plaats nummer 120 op camperveld Haagbeuk west van de hoofdroute. Het wijst zich vanzelf, volgens de receptionist. Dus dat moet ook mij kunnen lukken.”

Maar waar plaatsje nummer 120 was? Terwijl ze toch al voor de derde keer stapvoets en secuur naar de bordjes kijkend het veld rondreed. Een hoogbejaarde meneer in een schots-geruite bermuda werkte zich al met behulp van twee krukken omhoog uit zijn campingstoeltje en riep dat hier de oneven nummers waren.

“Ligt west hier dan aan de oostkant van de hoofdroute...” riep ze zo vrolijk mogelijk terug. Ze was

toch verdikkie niet gek?

Gelukkig verstond de man haar niet, want pas toen ze in het diepe duister van de nacht klaarwakker in haar slaapzak terugdacht aan de prachtige zonsondergang aan de westelijke hemel...

Ze zuchtte diep. Dat was niet echt romantisch in je eentje...

Met man en macht probeerde ze te denken aan de positieve dingen op deze eerste camperdag. Het best smakelijke omeletje van het avondeten bijvoorbeeld. Dat morgenochtend alles in het koelkastje intussen wél koud zou zijn. Dat de ontladen laptop gelukkig nog voor het slapengaan geladen was en daardoor nu het bijna lege telefoontje aan het stopcontact lag. Dat het slim was om geen risico's te nemen met het draagbare chemische toiletje en er gewoon een litermaat vershoudbeker voor te bestemmen.

Daar bleef het bij.

De vrouw die bij het toiletgebouw stond af te wassen, gierde het uit van het lachen. Ze had meteen in de gaten gehad waarom Desiree zo zorgvuldig

haar vershoudbeker en het deksel ervan stond te spoelen. “Geen wc’tje aan boord?” had ze opgemerkt. “Geen zin om naar de toiletten te lopen? Het ding onder in je tas gezet, je handdoek er netjes overheen en hierheen gekuierd alsof er niets aan de hand is?”

“Eh...” was er met moeite over haar lippen gekomen terwijl ze ijlings dacht aan iets als tomatensoep van thuis die erin had gezeten, nee, lichte groentebouillon, of beter...

Maar intussen vertelde ze over ’s nachts plassen in de met keukenpapier tegen het knoeien omwikkelde literbeker, en ging het vervolgens in geuren en kleuren over de ontdekking dat niet alleen de hele nacht het linkerportierraam wijd open had gestaan, maar ook de portieren niet afgesloten waren geweest en de contactsleutel gewoon in het slot had gezeten.

“Een onverlaat had dus zó met de bus met mij erin weg kunnen rijden,” voegde ze er zelf nog steeds vol ongeloof aan toe. “En dan moet je weten dat ik in het dagelijks leven absoluut geen kluns ben. Integendeel zelfs. Ik voer het secretariaat voor een aantal eenmansbedrijven en voor lui in... zeg maar, de kunstsector. Precies, punctueel,

discreet, communicatief. Bijna vijftientig jaar ervaring. *Up to date* qua kennis en automatisering. De ene cursus na de andere. De digitale wereld heeft voor mij geen geheimen. En dan stuntel ik met deze bus als de eerste de beste... dingetjes... ik heb er gewoon geen woorden voor. Het is onbegrijpelijk. Maar vanaf vandaag... Ik bedoel, ik heb heel veel geleerd en stoot me heus geen tweemaal aan dezelfde steen. Ik ga straks trouwens eerst lekker een uurtje werken. Laptop, wifi...”

De vrouw stond allang met haar afgedroogde afwas handig in elkaar gestapeld in de startblokken. “Sorry, ik moet weg. We rijden vandaag in een ruk door naar Polen. Wel natuurlijk wat tussenstops om de benen te strekken. Zeg, geniet ervan! Wie weet komen we elkaar nog eens ergens tegen.”

Gedoucht en opgekikkerd wandelde Desiree even later terug. Ik doe dit allemaal voor het eerst, zeg, dacht ze. Over een week weet ik niet beter.

Ze groette bescheiden de mensen die haar erop hadden gewezen dat ze verkeerd om geparkeerd stond en stelde orde op zaken in de bus terwijl het koffiezettertje pruttelde. In de bergruimte onder het bed vond ze een campingstoeltje. Even later

zat ze prinsheerlijk in het doorkomende zonnetje met een oog op het scherm van de laptop aan de koffie. Waar ze zich verschrikkelijk in verslikte toen ze las wat daar stond.

Wát?! Wát stond daar in de mail van de headhunter?! Dat hij het ermee eens was dat we niet in de Middeleeuwen leven. Dat een potje vrolijke seks met een onbekende partner inderdaad ieders eigen verantwoordelijkheid is. Maar dat hij niet begreep waarom mevrouw Vergeest hem dit schreef, en dat hij het advies om seksscènes te negeren dan wel ervan te genieten een bijzonder onprettige inmenging in zijn privéleven vond. Hij wachtte op een verklaring.

“Duizendmiljoen excuses,” tikte Desiree met trillende vingers. “Een enorme fout. Een grove blunder. Ik stuurde op verzoek van een andere cliënt diens antwoord abusievelijk naar uw code. Mag ik het u alstublieft nader komen uitleggen? Ik rij direct daar naar toe. Waar u op dit moment ook verblijft. In de hoop dat u mij wilt ontvangen, verneem ik graag van u.”

“Dat rottelefoontje ook,” herhaalde ze voor de zoveelste keer koortsachtig. “Dat kreng. Dat elendige ding met z’n belachelijke minitoetsjes, *eee*

getikt, eee!”

Maar jij hebt niet goed gekeken, zeurde een stemmetje vanbinnen. Jij heb niet gezien dat het toetsenbordje niet op cijfers en leestekens maar op letters stond...

Geïrriteerd sloeg ze met haar ene vuist op haar andere van kwaadheid. “Kan wel wezen, maar ’t zit in die rottelefoon. Nooit meer mail ik ermee. Het wordt consequent de laptop. Gelukkig schreef ik net *diens antwoord* en niet *haar antwoord*. Ik mag volslagen uit het lood zijn, mijn innerlijke discretie staat nog recht overeind. Want in alle kranten en tijdschriften stonden recensies van haar nieuwste bestseller. Op tv werd geklaagd over haar irritant korte hakketakzinnen en totaal niet functionele seksscènes... Het was al het zoveelste antwoord dat ik voor haar moest... Maar de headhunter! Uitgerekend de headhunter voor wie ik zulke vriendelijke, opbouwende afwijzingen schrijf...”

Ze dronk de lauwwarme geworden koffie en schudde haar slaapzak nog maar eens extra op. Rustig op het stoeltje van het zonnetje genieten was absoluut onmogelijk. Waarom lag die waterslang er trouwens zo slordig bij? Ze ging met het onwillige

ding de strijd aan en vond dat ze onmiddellijk haar nagels kort moest vijlen, want hygiëne, daar ging het bij kamperen om. Er woekeren miljoenen smerige bacteriën onder nagels, had ze laatst gelezen. Wat een geluk trouwens dat ze niets meer met Marcel te maken had. Wat zou hij haar de les lezen. Als een dominee met geheven wijsvinger... Op het campingstoeltje piepte haar telefoon. Ze draafde er zonder over de elektriciteitskabel te struikelen op af. “Parijs,” riep ze even later uit. “Allemachtig nog aan toe. Ernst Evenhuis Experts zit in Parijs!”

Net toen Desiree bij de zesde camper raak schoot met haar vraag of men een wegenkaart van België en Noord-Frankrijk aan boord had, en of ze die mocht inzien, piepte haar telefoon. Ernst Evenhuis.

Onder excuses zonderde ze zich in de heg van haagbeuken achter die camper af, en nam op met meteen weer duizendmiljoen excuses.

“Waar kan ik u in Parijs spreken? Ik kan er morgenavond zijn. Ik bekeek net de wegenkaart... Met

de auto gaat sneller dan de trein, laat staan het vliegtuig, want het is hoogseizoen en hier zeggen ze dat er door de drukte urenlange wacht...”

Het drong tot haar door dat Ernst Evenhuis haar leek te willen onderbreken.

“Sorry. Ik luister.”

Terwijl ze dat deed, liep ze overrompeld door wat ze hoorde, zonder nog een teken te geven naar de mensen die bij de camper met een pakketje wegkaarten wachtten, terug naar het busje. Na zo’n tien rondjes ijsberen om het busje drukte ze het toestelletje uit en liet ze zich in het campingstoeltje neerploffen.

Ernst Evenhuis besloot dus om te vertrekken. Veel te druk. Vakantieseizoen. Terwijl hij er juist was om een beetje sentimenteel, dat zei hij, een beetje sentimenteel langs de Seine te lopen. Quartier Latin, waar ze indertijd een kamer huurden. Veel te veel toeristen. Geen student te bekennen. Niets terug te vinden van de dagen van weleer. Toen hij er met haar was. Verliefd. Later zijn vrouw. Hè, wat pijnlijk. Ik mag blij zijn dat Marcel en ik uit elkaar zijn, maar hij... Hij zegt wel basta en over en sluiten, maar toch. En dan die walgelijke mail van mij met dat plat-

vloerse...

Weer piepte het telefoontje. Weer stond Ernst Evenhuis in het scherm. Het stoeltje kukelde bijna ondersteboven, zo sportief snel stond ze eruit op.

“Ja, natuurlijk wil ik naar Amsterdam Centraal Station komen om de zaak te bespreken,” antwoordde ze.

“Nee, die zaak is afgedaan,” klonk het resoluut aan de andere kant. “Waar gehakt wordt vallen spaanders. Maar ik heb vervoer naar huis nodig. Ik heb namelijk een olieverfschilderij gekocht. Het kost me een lieve duit om het door een koerier thuis te laten bezorgen. Vanwege de verzekering, hè.”

Iedereen op camperveld Haagbeuk had op de vraag van Desiree waar je het best een *camperbusje* kon parkeren bij Amsterdam Centraal Station gereageerd met dat je dat op je buik kon schrijven, dat er bij terugkomst niets van de inboedel over was. Nee, dan maar met een schilderij onder je arm de pont op naar de overkant van het IJ.

Voor dag en dauw was ze weggereden, maar nu stond ze keurig op tijd op het eerste perron waar de aankomst van de TGV uit Parijs net werd omgeroepen. Ze had zich de portretfoto van Ernst Evenhuis op de website van *Experts in Experts* goed ingeprent, want het was jaren geleden toen ze kennismaakten omdat hij klant bij haar werd en zijzelf nog een kortgeknipt pagekopje had.

Opeens realiseerde ze zich dat ze er zelf op gympen en in haar rode katoenen streepjesbroek met wit fleece vest bepaald niet uitzag als de vrouw-van-toen in een wit bloesje en een donkerblauw jasje... Natuurlijk! Ze moest hem snel een app sturen dat hij na aankomst doorgaf waar op het perron hij was, want zeulen met een schilderij... en ze moest zich meteen als de trein stilstond bij de kop ervan opstellen. Maar daar was de trein al.

Rap posteerde ze zich op de juiste plek op het perron. Ze speurde wisselend op haar telefoontje en langs de mensenmassa naar de roltrappen. Wat zeulde iedereen wel niet mee! Koffers, kolossale rugzakken met pakjes eraan gegord, rugzakken achter en voor, en dáár iemand met een rolkoffer en een rugzak die in de richting van een hamburgertent liep met een groot plat pak dat net niet

over de grond sleepte.

Ze beende erop af en zag bijtijds dat deze man met paardenstaart en baard Ernst Evenhuis niet kon zijn. Hij keek wel naar haar maar wendde meteen zijn blik af.

Na een tijdje was het perron op nog wat verspreide reizigers na leeg. De man met de paardenstaart was doende met zijn telefoon. De hare kondigde een app aan. “Ik sta voor een hamburgerrestaurant.”

Ze liep erheen en stak haar hand uit. “Sorry dat ik u... je... niet herkende...”

“Dus u... jij... bent het!” riep hij geschrokken. “Door de foto op je site had ik een heel andere vrouw voor ogen. Grijs pagekopje, wit bloesje, blauw jasje.”

“Plus parelketting... Ik dacht stom genoeg niet aan... eh... een baard. Op je foto...”

“Nostalgie,” zei hij. “Destijds, hè...”

“Als ik me nu over je rolkoffer ontferm,” stelde ze voor. “We gaan namelijk naar de overkant van het IJ. Daar staat de bus... eh... het kampeerbussen dat ik deze week huur. Een VW-California.”

“Ha,” glimlachte hij. “Vrijheid, blijheid!”

“En ruimte genoeg voor je schilderij. Plus een ge-

zellig restaurant om over de kwestie...”

Hij onderbrak haar. “Daar was al zand over, hè. Maar ik sterf van de dorst. We gaan er eerst wat drinken voor je taxidienst begint.”

“Ik mag je daarnet dan niet herkend hebben, Desiree,” zei hij op het terras van het restaurant, “maar wel herkende ik op slag de schrijfstijl van...” Ze onderbrak hem. “Mijn geheimhoudingsplicht gebiedt me om te zwijgen. Zelf denk ik uitsluitend in termen als de schrijfst... eh... schrijver. En in jouw geval: de headhunter.”

“Schrijfster, ja. Ontegenzeggelijk. Jij natuurlijk geen bier, jij moet rijden.”

Ze bestelden. Hij nam bij het bier ook kraanwater.

“Ik was toch opgelucht dat de bus niet opengebroken was,” zei ze. “Die parkeerboete kan me niks schelen.”

Hij wees op het grote glas bier en de fles water. “Zit er eigenlijk een wc’tje in dat ding?”

Ze grinnikte. “Op de camping van afgelopen nacht is een voortreffelijk toiletgebouw...”

Ze dronken.

“Er is ook wifi,” zei ze. “Naar men daar zegt eigenlijk overal op de betere campings. Dus ik kan gewoon de lopende zaken blijven doen.”

“Dat is écht wat je noemt vrijheid, blijheid...” zei hij peinzend.

“Eigenlijk is een week erg kort om ervaring op te doen,” mijmerde ze. Ineens vertelde ze over lauwe witte wijn, verkeerd-om parkeren en dat je uit je portierraam je kaartje kunt houden voor een zuil bij slagbomen maar...

Ineens gierde ze het uit van het lachen. “En dit is nog maar een greep uit de flaters die ik sloeg.”

Haar lachen werkte aanstekelijk. “Een seksscène... en dat terwijl ik treurig en eenzaam op een bankje aan de Seine een vette quiche lorraine etend mijn leven overzag.” Hij bulderde ineens van het lachen. “Voor die trip had ik nog wel mijn baard laten staan en mijn haar laten groeien, net als toen. Logisch dat de paar leuke vrouwen met wie ik een praatje maakte, want je weet maar nooit, geen belangstelling toonden.”

Hij nam een ferme teug. “Ja, ze hadden gelijk. Want verdraaid, we leven niet toen, in die staartjes- en baardentijd, maar nu.” Hij zette zijn glas

met een bons terug op het tafeltje. “En dat is verdraaid een waarheid als een koe.”

Desiree knikte instemmend. Ze zag zijn blik naar haar lege espressokopje voor hij nog een driekwart glas water dronk.

“Chauffeuse en secretaresse, zullen we gaan?”

Toen Desiree die avond even na middernacht stapvoets over het gras van campingsveld Haagbeuk naar nummer 120 reed, lichtte het schermje van haar telefoontje op de passagiersstoel op. Ze las het bericht zodra ze geparkeerd stond, en glimlachend herlas ze het. Toen liep ze, omdat ze het bijna niet meer kon ophouden, snel naar het toiletgebouw.

Wat wil je met bij Ernst thuis eerst drie kopjes espresso en vervolgens vier glazen thee.

“Hij heeft onze ontmoeting dus echt leuk gevonden, zoals hij bij het afscheid zei,” fluisterde ze later in haar slaapzak voor zich uit. “Door mijn stommiteit is hij weer helemaal opgekikkerd. Voor het eerst sinds een jaar heeft hij weer met heel zijn hart gelachen. Een ongekende vrijheid,

zo'n busje. Een ongekende vrijheid, zei hij steeds weer. Fantastisch zomaar wat toeren. Ja, morgen zal ik meteen Jeannette bellen. Liefst deze VW-California... Duimen dat ie komende week beschikbaar is. Een ongekende vrijheid, zo voelt het voor hem. In één klap helemaal los van haar en toen.”